

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 202/2026-43

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetihó (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej WEBBER LEGAL, s.r.o., Duchnovičovo námestie 1, Prešov, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B3-61Csp/22/2020 a proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3CoCsp/24/2023 takto

r o z h o d o l :

- Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B3-61Csp/22/2020 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume **500 eur**, ktoré **j e** Mestský súd Bratislava IV **p o v i n n ý** zaplatiť sťažovateľke do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Sťažovateľke **p r i z n á v a** náhradu trov právneho zastúpenia v sume **949,17 eur**, ktorú **j e** Mestský súd Bratislava IV **p o v i n n ý** zaplatiť právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu bola 23. decembra 2025 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 38 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len charta“) postupom

mestského súdu v spojení s postupom krajského súdu. Sťažovateľka požaduje priznanie finančného zadosťučinenia spoločne od oboch označených porušovateľov a náhrady trov konania pred ústavným súdom. Rovnako žiada, aby ústavný súd prikázal konať mestskému súdu bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľka ochranu podľa čl. 47 charty neuplatnila.

2. Sťažovateľka je v konaní o zaplatenie sumy 1 675,85 eur s príslušenstvom vedenom mestským súdom pod sp. zn. B3-61Csp/22/2020 v postavení žalovanej. Konanie začalo žalobou podanou 30. apríla 2020. Mestský súd (pôvodne Okresný súd Bratislava III) rozsudkom č. k. 61Csp/22/2020-176 z 26. októbra 2022 rozhodol v neprospech sťažovateľky. Proti uvedenému rozsudku sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením č. k. 3CoCsp/24/2023-253 z 28. júna 2024 tak, že napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie mestskému súdu. Mestský súd rozhodol rozsudkom č. k. B3-61Csp/22/2020-254 z 5. februára 2025, ktorý nadobudol právoplatnosť 8. apríla 2025, tak, že žalobu zamietol a sťažovateľke priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Sťažovateľka trovy konania vyčíslila 28. marca 2025. Ku dňu podania ústavnej sťažnosti mestský súd právoplatne nerozhodol o výške náhrady trov konania. Sťažovateľka poukazuje na dĺžku konania, ktorá od podania návrhu dosahuje takmer 6 rokov, zároveň poukazuje na dĺžku rozhodovania mestského súdu o výške náhrady trov konania, ktorá je takmer 9 mesiacov. Mestský súd bol podľa sťažovateľky v danom období absolútne nečinný.

3. Sťažovateľka sa domáha, aby ústavný súd posúdil konanie mestského súdu a krajského súdu v danej veci ako celok a celkovú dĺžku konania vrátane rozhodovania o výške náhrady trov konania a aby posúdil, či nekonaním súdov vzhľadom na celkový čas konania boli porušené označené práva sťažovateľky.

4. Vo vzťahu k namietanému postupu krajského súdu sťažovateľka odkazuje na odôvodnenie ňou podanej inej ústavnej sťažnosti zo 16. októbra 2024, z ktorej vyplýva, že k porušeniu označených práv sťažovateľky krajským súdom ako súdom odvolacím malo dôjsť výkonom uznesenia č. k. 3CoCsp/24/2023-253 z 28. júna 2024, ktorým bol odvolaním napadnutý rozsudok mestského súdu zrušený a vec vrátená prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka zastáva názor, že odvolací súd mohol sám rozhodnúť vo veci, namiesto toho však vytvoril priestor na opätovné dokazovanie skutočností, ktoré mal žalobca preukázať už v pôvodnom konaní. Sťažovateľka argumentovala, že napádané uznesenie krajského súdu nedôvodne a zbytočne predĺžilo samotné konanie.

5. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky zo 16. októbra 2024 ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 680/2025-19 z 3. decembra 2025 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd v uvedenom uznesení konštatoval, že k zásahu do práv sťažovateľky (napriek nesprávnemu postupu krajského súdu) nedošlo. Ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu nevykazuje také ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia označených práv sťažovateľky. Ústavný súd v odôvodnení označeného uznesenia taktiež poukázal na to, že v kontexte konečného rozsudku mestského súdu je potrebné posudzovať aj námietku sťažovateľky, že napádané uznesenie krajského súdu spôsobilo zbytočné prieťahy v konaní. Toto rozhodnutie bolo totiž vydané približne

pol roka po uznesení krajského súdu – predĺženie rozhodovania o dobu pol roka v tomto prípade neporušilo právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, keďže ide o krátky časový úsek.

II.

Vyjadrenie mestského súdu a krajského súdu

6. Mestský súd na žiadosť ústavného súdu listom sp. zn. 1SprV/245/2026 z 15. apríla 2026 zaslal vyjadrenie k ústavnej sťažnosti sťažovateľky.

7. V úvode listu mestský súd vymenúva realizované úkony v predmetnej veci, následne vo vyjadrení potvrdzuje dôvodnosť ústavnej sťažnosti vo vzťahu k časovému obdobiu od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku č. k. B3-61Csp/22/2020-245 z 8. apríla 2025 do vydania uznesenia o výške náhrady trov konania č. k. B3-61Csp/22/2020-273 z 18. decembra 2025 a konštatuje, že vzhľadom na okolnosti prípadu v napadnutom konaní došlo zo strany mestského súdu v označenom období k súdnym prietahom. Mestský súd ním konštatované a priznané súdne prietahy odôvodňuje zaťaženosťou súdneho oddelenia.

8. V závere vyjadrenia mestský súd vyslovuje súhlas, aby ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

9. Krajský súd na žiadosť ústavného súdu listom sp. zn. 1SprV/123/2026 z 11. mája 2026 zaslal vyjadrenie k ústavnej sťažnosti sťažovateľky. V úvode listu krajský súd vymedzuje základné informácie o konaní, následne odôvodňuje vydanie zrušujúceho uznesenia takto: *„Dôvodom zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu bolo nesprávne vyhodnotenie súladnosti postupu pôvodného veriteľa v zmysle 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov zo strany konajúceho súdu. ktoré viedlo k vyhovneniu žalobe žalobcu. Uvedená nesprávnosť mala pritom nepochybne dopad na posúdenie možnosti predčasného zosplatnenia úveru, ku ktorému pristúpil žalobca a na jeho základe si uplatnil nárok na zaplatenie žalovanej pohľadávky, ako i na žalovanou spochybnené právo postúpiť žalovanú pohľadávku s ohľadom na ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, a teda v neposlednom rade malo vplyv i na otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. V danej procesnej situácii, najmä so zreteľom na vyhodnotenie intenzity nedodržania postupu pôvodného veriteľa konať s odbornou starostlivosťou pri preverovaní schopnosti žalovanej splácať spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z., ktorej otázke sa konajúci súd nevenoval a túto neposudzoval, sa javilo ako potrebné odvolaním napadnuté rozhodnutie okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie: odvolací súd pritom zohľadnil i princíp zachovania dvojinstančnosti konania.“*

10. Krajský súd poukazuje na dĺžku odvolacieho konania 9 mesiacov, ktorú s ohľadom na zaťaženosť senátu, skladbu, ako i počet vybavených, ako i nevybavených vecí považuje za primeranú. Taktiež poukazuje na fakt, že mestský súd po vydaní rozhodnutia odvolacím súdom vo veci už právoplatne rozhodol, a to v prospech sťažovateľky.

11. Vzhľadom na uvedené argumenty krajský súd považuje predmetnú sťažnosť vo vzťahu k postupu krajského súdu v napadnutom konaní za nedôvodnú.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

12. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde vec prejednal a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, pretože na základe obsahu podaní a vyžiadaného spisu dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru mestským súdom:

13. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

14. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

15. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa. Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

16. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že predmet konania tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov s ustálenou judikatúrou. Na akúkoľvek právnu či faktickú zložitost' nepoukázal ani samotný mestský súd.

17. Vo vzťahu k správaniu sťažovateľky ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka sa o predĺženie napadnutého konania sama nepričinila.

18. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu mestského súdu v napadnutom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

19. Z popísaného priebehu konania mestským súdom vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti, z ústavnej sťažnosti a vyžiadaného spisu sp. zn. B3-61Csp/22/2020 ústavný súd zistil, že žaloba bola podaná 30. apríla 2020 na Okresnom súde Bratislava III. Dňa 19. júna 2020 vydal konajúci súd platobný

rozkaz, proti ktorému podala sťažovateľka 27. júla 2020 odpor. Následne bol predmetný platobný rozkaz zrušený uznesením č. k. 61Csp/22/2020-68 z 20. októbra 2020. V priebehu konania došlo na žiadosť žalobcu zo 6. novembra 2020 k zmene strany sporu uznesením č. k. 61Csp/22/2020-96 z 25. mája 2021. Pojednávanie bolo realizované 19. júla 2022 a bolo odročené na 26. október 2022. Na v poradí druhom pojednávaní došlo k vyhláseniu rozsudku č. k. 61Csp/22/2020-176, proti ktorému podala sťažovateľka 28. decembra 2022 odvolanie. Odvolací súd uznesením č. k. 3CoCsp/24/2023-253 z 28. júna 2024 napadnuté rozhodnutie mestského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Po oznámení žalobcu z 25. októbra 2024, že na žalobe naďalej trvá, mestský súd nariadil termín pojednávania na 5. február 2025, na ktorom súčasne vyhlásil rozsudok č. k. B3-61Csp/22/2020-245. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť 8. apríla 2025. Sťažovateľka doručila konajúcemu súdu vyčíslenie trov konania 28. marca 2025. Mestský súd rozhodol o výške náhrady trov konania uznesením č. k. B3-61Csp/22/2020-273 z 18. decembra 2025, t. j. po necelých desiatich mesiacoch odo dňa doručenia ich vyčíslenia zo strany sťažovateľky.

20. Označené konanie trvalo do podania ústavnej sťažnosti na súde prvého stupňa viac ako 5 rokov, čo nie je možné považovať za sústredené a efektívne konanie smerujúce k meritórnemu rozhodnutiu veci. Pokiaľ bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušené odvolacím súdom alebo dovolacím súdom pre jeho arbitrárnosť, zmätočnosť alebo z dôvodu iných procesných väd pri skúmaní efektivity konania, ide to na vrub tomu súdu, ktorého rozhodnutie bolo zrušené a vec mu bola vrátená na nové konanie. S ohľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v napadnutom konaní (bod 1 výroku nálezu).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru krajským súdom:

21. Ústavný súd sa osobitne zaoberal námietkou sťažovateľky smerujúcou proti postupu krajského súdu, ktorou namietala spôsobené prietahy v konaní vedenom pod sp. zn. 3CoCsp/24/2023 a v ktorom krajský súd uznesením č. k. 3CoCsp/24/2023-253 z 28. júna 2024 zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

22. V čase podania ústavnej sťažnosti sa predmetná vec nachádzala v dôsledku uznesenia krajského súdu o zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie a vrátenia veci na ďalšie konanie a rozhodnutie na mestskom súde (odvolacie konanie trvalo približne 9 mesiacov, čo je ústavne akceptovateľná dĺžka konania na jednom stupni súdneho konania), ktorý po vrátení veci opätovne vykonával procesné úkony a vo veci samej už právoplatne rozhodol. Za tejto procesnej situácie bol nositeľom povinnosti zabezpečiť ďalší plynulý priebeh konania práve mestský súd.

23. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy v nadväznosti na vyslovenie porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo. Ak je preto zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už

k priet'ahom v konaní nedochádza, je daný dôvod na nevyhovenie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť (I. ÚS 410/2017), resp. jej nevyhovenie. Uvedené je dôvod na to, aby ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľky v tejto časti nevyhovел.

24. Navyše ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľka sa už v minulosti obrátila na ústavný súd s ústavnou sťažnosťou, v ktorej namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote postupom krajského súdu v tom istom napadnutom konaní. O tejto ústavnej sťažnosti už ústavný súd rozhodol uznesením č. k. II. ÚS 680/2025-19 z 3. decembra 2025 tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

25. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd nie je oprávnený opätovne preskúmať totožnú námietku toho istého sťažovateľa založenú na rovnakom skutkovom a právnom základe, o ktorej už právoplatne rozhodol. Právna istota a záväznosť rozhodnutí ústavného súdu vylučujú, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal identickým tvrdeným zásahom do základných práv, pokiaľ sťažovateľ neuvádza nové rozhodujúce skutočnosti, ktoré nastali po vydaní predchádzajúceho rozhodnutia [§ 55 písm. a) v spojitosti s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde].

26. Vzhľadom na uvedené ústavný súd tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovел (bod 4 výroku nálezu).

III.3. K namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 38 charty:

27. Ústavný súd sa zaoberal námietkou sťažovateľky o porušení jej práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 38 charty. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je sťažovateľ povinný nielen označiť základné právo alebo slobodu, ktorých porušenie namieta, ale aj konkrétne uviesť, v čom toto porušenie spočíva; ústavný súd nie je oprávnený nedostatky odôvodnenia sťažnosti nahrádzať vlastnou činnosťou (porovnaj napr. I. ÚS 301/06, III. ÚS 209/04).

28. V rozsahu, v akom sťažovateľka porušenie práv označených v petite nijako skutkovo ani právne neodôvodnila, ústavný súd tieto označenia nepovažoval za relevantné pre svoje posúdenie veci.

29. Za týchto okolností ústavný súd konštatuje, že sťažnosť v tejto časti nespĺňa požiadavky na riadne odôvodnenie, a preto nebolo možné dospieť k záveru o porušení označeného základného práva sťažovateľky.

30. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 1 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol, keďže nemá náležitosti ustanovené zákonom (bod 4 výroku nálezu).

IV.

Prikázanie vo veci konať

31. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu vo veci konať bez zbytočných priet'ahov.

32. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

33. Uznesením č. k. B3-61Csp/22/2020-273 z 18. decembra 2025 mestský súd (vyšší súdny úradník) rozhodol o výške náhrady trov konania. Žalovaná proti tomuto uzneseniu podala 22. januára 2026 sťažnosť. O tejto sťažnosti mestský súd (sudca) rozhodol uznesením č. k. B3-61Csp/22/2020-297 z 9. apríla 2026, a tak jeho doručením rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť.

34. Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté konanie v čase rozhodovania ústavného súdu bolo právoplatne ukončené, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy neprikázal mestskému súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietáhov.

V.

Primerané finančné zadost'učinenie

35. Sťažovateľka žiadala v petite ústavnej sťažnosti priznať primerané finančné zadost'učinenie v sume 3 570 eur.

36. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

37. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva a slobody sťažovateľa, je povinný sťažovateľovi priznané finančné zadost'učinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

38. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadost'učinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

39. Ústavný súd konštatuje, že zásah do základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote si vyžaduje priznanie finančného zadost'učinenia. Ústavný súd však považuje sťažovateľkou požadovanú sumu finančného zadost'učinenia za neprimeranú, resp. preexponovanú a na tomto mieste pripomína, že ESLP akceptuje priznávanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume, ktorá nie je neprimeraná, hoci by bola nižšia než suma priznávaná ESLP (porovnaj Ivan a Martin Medić proti Chorvátsku, rozhodnutie z 5. 2. 2009, č. 55864/07; Roje proti Chorvátsku, rozhodnutie z 25. 6. 2009, č. 8301/06).

40. Vzhľadom na konštatované zbytočné prietahy v postupe všeobecného súdu v napadnutom konaní, berúc do úvahy najmä charakter predmetu konania a jeho význam pre sťažovateľku, teda to, čo je pre sťažovateľku „v stávke“, ako aj celkovú dĺžku napadnutého konania, resp. obdobie právnej neistoty sťažovateľky, neefektívnosť všeobecného súdu a všetky okolnosti daného prípadu, majúce na pamäti, že cieľom priznania primeraného finančného zadost'učinenia je len zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, ústavný súd považoval priznanie finančného zadost'učinenia v sume 500 eur za primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 2 výroku nálezu). Vo zvyšnej časti návrhu na priznanie finančného zadost'učinenia nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

41. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

42. Ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov konania podľa § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v rozsahu tarifnej odmeny za dva úkony právnej služby a režijného paušálu k nim podľa § 16 ods. 3 vyhlášky navýšené o sadzbu daň z pridanej hodnoty. Takto určená suma predstavuje celkom 949,17 eur (bod 3 výroku nálezu).

43. Priznanú náhradu trov konania je mestský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

44. Podľa čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2026

Peter Molnár
predseda senátu